

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **N. V. L.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2017, č.j. MV-50046-4/SO-2017,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 5. 2017, č.j. MV-50046-4/SO-2017, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2017, č.j. MV-50046-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 21. 11. 2016, č.j. OAM-1745-24/ZR-2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o

pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu a podle ustanovení § 50 odst. 1 písm. b), odst. 5 téhož zákona mu byla k vycestování z území ČR stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí, tak, že výrok II. prvostupňové rozhodnutí zní: „výše jmenovanému cizinci se podle ustanovení § 77 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví k vycestování z území lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí“; a ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu. Zároveň žalobce namítal, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ustanovení § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvostupňové je pak dle žalobce rovněž v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména ustanovení § 2 odst. 3, 4 správního řádu.
- [3] Žalobce dále namítal, že správní orgán nedostatečně a v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Správní orgán neprovedl žádné relevantní zjištění dopadů správního rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do života žalobce, když dle žalobce má tyto informace správní orgán povinnost zjišťovat i bez návrhu, neboť se jedná o řízení vedené z moci úřední, jak stanoví § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán však zjišťoval okolnosti svědčící v neprospěch žalobce a zcela rezignoval na zjišťování okolností pro něj příznivých, když i přes to, že podstatné skutečnosti byly správnímu orgánu přímo předloženy nejen samotným žalobce, ale i jeho právním zástupcem v doplnění odvolání. Žalobce dále poukázal na to, že na území České republiky žije od roku 1999 a že ve veškeré jeho statky jsou zde. Namítal, že v průběhu řízení nebyli ani on ani jeho družka správními orgány vyslechnuti. Nadto žalobce uvedl, že správní orgán neposuzoval přiměřenost zasažení soukromého života ve vztahu k důvodům, pro které je povolení žalobce rušeno, tedy předchozímu deliktárnímu jednání; pouze konstatoval předchozí odsuzující rozsudek, avšak zcela opomíjí roli žalobce ve všech případech a náležité posouzení závažnosti spáchaných skutků ve vztahu k likvidaci veškerého zázemí, které si žalobce na území ČR za dobu svého pobytu vytvořil. V této souvislosti zdůraznil, že byl odsouzen pouze k podmíněnému trestu.
- [4] Žalobce dále k posouzení toho, zda se jedná o závažné narušení veřejného pořádku, odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č.j. 2 As 4/2012-44, ze dne 9. 10. 2009, č.j. 5 As 51/2009 a ze dne 22. 3. 2007, č.j. 7 As 78/2005-62. Konstatoval, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě opatření správních orgánů neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, což v daném případě nebylo prokázáno.
- [5] Žalobce dále rozporoval tvrzení žalovaného ohledně možnosti pobývat na území ČR na základě jiného bytového oprávnění. Z obdobných případů totiž vyplývá, že cizinec si nemůže po zrušení povolení k trvalému pobytu upravit svůj pobyt jiným způsobem. Konstatoval, že hodnocení právních předpisů ze strany správního orgánu tak neodpovídá

realitě. V této souvislosti pak žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 16. 3. 2015, č.j. 59A 14/2014-48.

- [6] Ve vztahu k podmínce, pro kterou mu byl zrušen pobyt, pak namítal nedostatečné zjištění skutečného stavu věci a nesprávné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-39, kde tento soud detailně definoval podmínky pro přezkum zrušujícího rozhodnutí ve vztahu k povolení k pobytu. Nejvyšší správní soud uvedl, že v cizineckých věcech musí být brány v potaz zejména následující faktory: 1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); 2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; 3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; 4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); 5) počet nezletilých dětí a jejich věk; 6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); 7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); 8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a 9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince.
- [7] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Námitky uvedené v žalobě odmítl jako neodůvodněné s tím, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, a proto žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah spisového materiálu. Uvedl, že žalobce v odvolání ani před vydáním prvostupňového rozhodnutí nenamítl nebo neuvedl vazby k družce, tudíž se tímto správní orgány nemohly zabývat. Dle žalovaného bylo na žalobci, aby uvedl rodinné i případné jiné vazby na území České republiky a aby tyto doložil. Nelze po správních orgánech požadovat, aby z vlastní iniciativy pátraly po vazbách žalobce na území ČR.
- [8] Při ústním jednání před soudem konaném dne 14. 1. 2021 setrvali účastníci řízení na svých dříve vznesených argumentech. Žalobce svou argumentaci doplnil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č.j. 5 Azs 28/2020-38, na nález Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp.zn. I.ÚS 945/2020.
- [9] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [10] Dle opisu z evidence Rejstříku trestů a trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 28. 11. 2014, č.j. 39 T 185/2014, byl žalobce odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce 12 měsíců s podmíněčným odkladem na zkušební dobu v trvání 48 měsíců a k propadnutí věci, a to za spáchaní přečinu porušení práv k ochranné známce a jiné označení podle ustanovení § 268 odst. 1 zákona č. 140/1961, trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Dle trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 31. 3. 2014, č.j. 3 T 25/2014-49, byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 9 měsíců s podmíněčným odkladem na zkušební dobu v trvání 30 měsíců, a to za spáchaní přečinu násilí proti úřední osobě podle ustanovení § 325 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.
- [11] Dne 21. 6. 2015 bylo se žalobcem z moci úřední zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Dne 22. 7. 2015 byla provedena pobytová kontrola, kterou bylo zjištěno, že žalobce se v místě hlášeného pobytu dlouhodobě nezdržuje a odstěhoval se na neznámou adresu.

- [12] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 21. 11. 2016, č.j. OAM-1745-24/ZR-2015, byla podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a podle ustanovení § 50 odst. 1 písm. b), odst. 5 téhož zákona mu byla k vycestování z území ČR stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
- [13] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že na základě zjištěných skutečností shledal naplnění podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle předmětného ustanovení, neboť žalobce souhrnem své trestné činnosti, tedy opakovanou trestnou činností, porušuje zájem na dodržování zákonů České republiky, zájem na ochranu veřejného zdraví, zájem na dodržování veřejného pořádku a zájem na ochranu většinové společnosti. Uvedl, že napadení příslušníka celní správy při provádění služebního zákroku svědčí o nedostatku úcty žalobce k osobám zajišťujícím dodržování veřejného pořádku. Opakovanou trestnou činností se pak žalobce dopouští závažného narušení veřejného pořádku.
- [14] K otázce přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do rodinného a soukromého života žalobce správní orgán uvedl, že z Cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že na území ČR nepobývají žádní rodinní příslušníci žalobce; v roce 2006 uvedl v řízení o povolení k trvalému pobytu, že je ženatý a má dvě děti, přičemž manželka i jeho děti pobývají ve Vietnamu. Uvedl, že žalobce má od roku 1999 platné živnostenské oprávnění. S ohledem na žalobcovu opakovanou úmyslnou trestnou činnost jej však správní orgán I. stupně nepovažoval za dostatečně integrovaného do společnosti na území ČR, a proto dopad svého rozhodnutí nepovažoval za nepřiměřený.
- [15] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 2. 12. 2016 blanketní odvolání, které dne 2. 1. 2017 doplnil. V odvolání žalobce uváděl obdobné námitky jako v podané žalobě.
- [16] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 5. 2017, č.j. MV-50046-4/SO-2017, bylo prvostupňové rozhodnutí změněno ve výroku II. v tom smyslu, že bylo změněno ustanovení, podle kterého byla žalobci stanovena lhůta pro vycestování z území; ve zbytku bylo prvostupňového rozhodnutí potvrzeno.
- [17] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že při rozhodování o tom, zda žalobce opakovaně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, bylo ministerstvo povinno zhodnotit, zda žalobce představuje skutečnou, aktuální a dostatečnou hrozbu pro některý ze zájmů chráněných společností. Za účelem posouzení této věci si ministerstvo vnitřně opis z Rejstříku trestů České republiky a dva trestní příkazy Obvodního soudu pro Prahu 7. Žalovaný na základě trestních příkazů shledal, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, neboť se dopustil úmyslné trestné činnosti; jeho trestná činnost byla závažná a žalobce opakovaně útočil proti chráněnému zájmu společnosti na ochranu soukromého majetku, veřejného zdraví a výkonu kontrolních činností orgánu moci veřejné, resp. na výkon státní správy. O závažnosti jednání žalobce svědčí i skutečnost, že v rámci svého podnikání kontrolujícího příslušníka celního úřadu opakovaně udeřil pěstí do hrudníku, oblasti hlavy a obličeje a snažil se z místa činu utéct a vyhnout se tak ztotožnění své osoby a při zadržení způsobil příslušníkovi celního úřadu lehčí poranění na třech místech, z čehož je zřejmé agresivní chování vůči kontrolující úřední osobě a neúcta k zákonům České republiky. O závažnosti jednání žalobce pak dále svědčí i skutečnost, že v rámci svého podnikání v 1.165 případech útočil proti soukromému vlastnictví jiných

podnikajících osob, když na úkor těchto chtěl dosáhnout zisku nabízením a přechováváním výrobků označených ochrannou známkou, k níž příslušelo výhradní právo poškozeným, kterých bylo celkem 26. Vzhledem k tomu, že dle popisu z Rejstříku trestů byl žalobci stanoven v rámci úhrnného trestu podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody se zkušební lhůtou v trvání 48 měsíců, tj. do 23. 4. 2018, je zřejmé, že ze strany žalobce trvá hrozba závažného narušení veřejného pořádku na území České republiky. Za opakované závažné narušení veřejného pořádku lze v případě žalobce považovat i jeho opakované útoky proti majetku jiných osob, které byly z hlediska trestněprávního posouzení kvalifikovány jako jediný „trestný čin“. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2012, č.j. 7 As 15/2012-33 a ze dne 25. 8. 2016, č.j. 3 Azs 34/2016-39.

- [18] K otázce přiměřenosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že ministerstvo ani z Cizineckého informačního systému, ani ze své úřední činnosti a ani z vyžádané pobytové kontroly nezjistilo, že by v případě žalobce na území pobývali jeho rodinní příslušníci, přičemž žalobce v tomto směru neposkytl žádné konkrétní informace ani důkazy. Za takové situace tedy po takových příslušnících nemohlo z vlastní iniciativy pátrat ministerstvo, tj. nebylo ani namístě předvolat k výslechu svědky. Dle žalovaného tak nebylo nutné vyslýchat žalobce ve věci jeho rodinných vazeb na území, neboť na základě zjištěných skutečností nebylo zřejmé, že by žalobce na území ČR realizoval rodinný život. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č.j. 2 Azs 271/2015. Dále uvedl, že žalobce ani v rámci odvolání nekonkretizoval rodinné či soukromé vazby, na které by prvostupňové rozhodnutí mělo mít nepřiměřený dopad. Uvedl, že délku pobytu žalobce na území nelze považovat za dostatečný důvod pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a nelze jen na jejím základě dovozovat, že prvostupňové rozhodnutí bude znamenat nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobce. Skutečnost, že se žalobce v rámci svých podnikatelských aktivit dopustil několika úmyslných trestných činů, nesvědčí o dostatečnosti integrace žalobce do české společnosti. S ohledem na uvedené skutečnosti tak žalovaný konstatoval, že zájem české společnosti na zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je silnější než zájem žalobce na ponechání povolení k trvalému pobytu.
- [19] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
- [20] Podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*“
- [21] Podle ustanovení § 174a téhož zákona: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“

- [22] Žalobce předně namítal, že se v jeho případě nejedná o závažné narušení veřejného pořádku, neboť předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě opatření správních orgánů neodůvodňuje, protože dle judikatury osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, což v daném případě nebylo prokázáno.
- [23] Soud uvádí, že je třeba vždy při aplikaci ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců posuzovat konkrétní individuální okolnosti daného případu. Dle názoru soudu se správní orgány v dané věci aplikací tohoto ustanovení a výkladem tohoto neurčitěho právního pojmu zabývaly dostatečně, přičemž ve svých rozhodnutích osvětlily, z jakých důvodů posoudily jednání žalobce jako závažný způsob narušení veřejného pořádku.
- [24] Soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že žalobce souhrnem své trestné činnosti (opakovanou trestnou činností) porušil zájem na dodržování zákonů České republiky, zájem na ochranu veřejného zdraví, zájem na dodržování veřejného pořádku a zájem na ochranu většinové společnosti, přičemž zejména napadené příslušníka celní správy při výkonu služby svědčí o nedostatku úcty žalobce k osobám zajišťujícím dodržování veřejného pořádku. Opakovanou trestnou činnost žalobce pak lze hodnotit jako závažné narušení veřejného pořádku.
- [25] Správní orgány prokázaly skutečnost, aktuálnost a dostatečnost hrozby pro některý ze základních zájmů společnosti právě odkazem na trestní příkazy Obvodního soudu pro Prahu 7, resp. na delikt ní jednání zde popsání. Správní orgány spatřovaly závažnost jednání žalobce v tom, že žalobce takto činil úmyslně, opakovaně, ve velkém rozsahu a vůči velkému počtu poškozených (srov. odůvodnění napadeného rozhodnutí). Aktuálnost pak správní orgány odůvodnily tím, že žalobci byl stanoven podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody se zkušební lhůtou v trvání 48 měsíců, tj. do 23. 4. 2018, přičemž žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 25. 5. 2017, tedy cca rok před koncem této zkušební lhůty.
- [26] Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2012, č.j. 7 As 15/2012-33, dle kterého platí, že „[p]okud zákon o pobytu cizinců v ust. § 77 odst. 2 písm. a) nepožaduje, aby došlo k opakovanému spáchání trestného činu, a zároveň neurčuje, že se pro účely tohoto ustanovení považuje více útoků za jediné narušení veřejného pořádku, je nutno učinit závěr, že podmínku opakovaného narušení veřejného pořádku lze naplnit i opakovanými útoky, byť by byly pro účely uplatnění trestněprávních předpisů kvalifikovány jako jediný trestný čin.“ Podle názoru soudu tak bylo žalobcovo jednání správně správními orgány kvalifikované jako opakované pro účely ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce prokazatelně (jak je patrné z pravomocných rozhodnutí trestního soudu obsažených ve správním spise) útočil proti soukromému vlastnictví jiných osob v celkem 1.165 případech – tj. provedl více útoků proti chráněnému zájmu.
- [27] Tuto žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou, neboť dospěl k závěru, že správní orgány náležitě odůvodnily aplikaci ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců na případ žalobce.
- [28] Zdejší soud však shledal důvodnou další žalobní námitku, tj. že správní orgány nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Při rozhodování o zrušení trvalého pobytu musí být kromě podmínky opakovaného závažného narušení

veřejného pořádku atd. pozitivně vyhodnocena i přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince.

- [29] Stávající judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39; dostupný na www.nssoud.cz), v návaznosti na rozhodování Evropského soudu pro lidská práva, požaduje, aby hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života v cizineckých věcech byly brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Nejvyšší správní soud ohledně těchto kritérií zastává názor, že: *...byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně... (jsou) po patřičné úpravě aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (viz cit. rozsudek NSS).*
- [30] Žalobce tuto námitku, byť stručně, uplatnil v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, nicméně žalovaný i tak vycházel pouze ze starších údajů (11 let staré výpisy z Cizineckého informačního systému, skutečnosti z řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu z roku 2006), aniž by si správní orgány k této odvolací námitce žalobce opatřily aktuální informace, tj. zjišťovaly veškeré rozhodné a aktuální skutečnosti. Dle názoru soudu tak nemůže obstát úvaha správního orgánu I. stupně ohledně přiměřenosti rozhodnutí, neboť nebyla vůbec posouzena aktuální trestnost jednání žalobce (žalobce odsouzen v roce 2014, prvostupňové rozhodnutí vydáno v roce 2016) a nebyla nijak zohledněna délka jeho pobytu na území (18 let), včetně jeho vazeb na území. Za tímto účelem měl být dle názoru soudu proveden výslech žalobce tak, aby byly dostatečně objasněny jeho rodinné a soukromé poměry v době vydávání rozhodnutí. V daném případě totiž nelze odhlédnout od toho, že se jednalo o odnětí pobytového oprávnění v řízení zahájené z úřední povinnosti, přičemž soud dospěl k závěru, že v takové situaci (odnětí práva na pobyt) nelze pouze mechanicky vycházet ze starých údajů z Cizineckého informačního systému.
- [31] Dle názoru soudu dále nemůže obstát argument spočívající v tom, že zjištění, že se cizinec dopustil závažného narušení veřejného pořádku, samo o sobě implikuje, že se tak cizinec nedostatečně integroval do české společnosti. Pokud by taková situace vždy současně znamenala, že zrušení trvalého pobytu není nepřiměřeným zásahem do cizinceva soukromého nebo rodinného života, pak by hodnocení zásahu jako samostatné zákonné podmínky pro zrušení trvalého pobytu postrádalo smysl, protože by nevyvratitelně

vyplývalo ze splnění podmínky první. Zákonná podmínka § 77 odst. 2 in fine zákona o pobytu cizinců, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života, by se tak stala zcela obsolentní.

- [32] Stejně tak je dle soudu nepřiměřený další argument správních orgánů, neboť mělo-li by platit, že zásah je přiměřený, pokud si cizinec může požádat o udělení jiného pobytového statusu, pak by rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince přiměřené vždy, neboť zákon o pobytu cizinců žádosti o nižší pobytový status nebrání. Zároveň však z žádného ustanovení zákona o pobytu cizinců nevyplývá žádná záruka, že žalobci bude jiný pobytový status přiznán.
- [33] Zákonodárce vložení druhé podmínky do ustanovení § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců naopak předpokládal, že zrušení povolení k pobytu může svými důsledky za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že i přes nezpochybnitelný závěr o žalobcově úmyslu porušit veřejný pořádek mu není možné dobrodíní trvalého pobytu odebrat. Správní orgány obou stupňů se tak v podstatě vyhnuli identifikaci důsledků pro žalobce plynoucích ze zrušení jeho povolení k pobytu a samotnému posuzování přiměřenosti.
- [34] Soud tak k otázce posuzování přiměřenosti zásahu způsobeného zrušením povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce uzavírá, že správní orgány nevzaly v potaz všechny relevantní faktory, kterými by mohla být úvaha o přiměřenosti zásahu odůvodněna, neboť vycházely jen a pouze z jeho předchozího deliktního jednání (z odsuzujících rozsudků založených ve spise) a ze starších zjištěných skutečností, aniž by dostatečně toto jednání poměřovali se všemi výše uvedenými (a především) aktuálními rozhodnými okolnostmi. Soud pak jen dodává, že skutečnost, že žalobce nedostatek posouzení druhé z podmínek ustanovení § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců namítal v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí pouze stručně, přitom nemá žádný procesní význam, neboť hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce je hodnocením hmotněprávních podmínek pro možné zrušení trvalého pobytu cizince. Úvaha o kumulativním splnění obou podmínek obsažených v ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců tak musí být nezbytně obsažena jak v prvostupňovém rozhodnutí, tak i v rozhodnutí o odvolání, kterým má být zákonnost předešlého rozhodnutí osvědčena.
- [35] Ze shora uvedených důvodů proto soud shledal žalobu důvodnou a žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.). V dalším řízení tak bude třeba, aby žalovaný doplnil odůvodnění svého rozhodnutí o úvahy, jež soud při projednávání žaloby postrádal. Bude na žalovaném, aby při svém novém rozhodování řádně odůvodnil přiměřenost zásahu způsobeného zrušením povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce, tj. provedl úvahu o skutečnostech vztahujících se k jeho soukromému a rodinnému životu a tyto poměřil se společenskou újmou, která vznikne tím, že žalobci trvalý pobyt zrušen nebude.
- [36] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupce žalobce

Mgr. Petra Václavka, advokáta. Mimosmluvní odměna činí 9.300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby, účast na jednání soudu) po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 900 Kč za 3 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů tedy činí 15.342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. ledna 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu